

Toivottavasti piditte ekasta osasta, ja kiitos palautteesta. Kirjottelin lisää ja tässä toinen osa, kolmaskin on jo viimeistelyä vaille valmis ja neljättä tekemässä. En ole varma montako näitä aion pistää tänne, ehkä niin kauan kuin jaksan tai kun luette näitä mutta tarinaa ainakin on paljon jos vain kiinnostaa. Hyviä lukuhetkiä. ** Melkein kuuden tunnin vaivalloisen matkan jälkeen koko ajan pimenevässä yössä, Jack saavuttaa Mustien vuorten sisäänkäynnin. Hän on jo suurimmaksi osaksi kunnossa, sydän ei enää tykytä järkyttävästi ja huono olo on lähtenyt pois. Väsymys meinaa tosin painaa. Kaukana takanapäin näkyvät Igronin savuavat rauniot. Medelinkin on lähtenyt tunteja sitten pimeyden varjossa. Edessä nousevat pilviin asti ulottuvat, paikoittain yli kymmenen kilometrin korkeuteen kurottava vuorijono, Mustat vuoret. Nimensä mukaan vuoret ovat todella tummat, vielä enemmän pimeässä. Mustien vuorten kivi on mithriliäkin kovempaa ainetta, mutta toisin kuin valkea metalli, vuorten kiveä ei pysty käsittelemään sillä se on liian kovaa. Sitä ei ole pystytty kuumentamaan, hajottamaan tai takomaan, ja lisäksi se on paljon raskaampaa kuin normaalia metallia paljon kevyempi mithril. Vuoden 535 sodan aikana vuorta käyttivät tukikohtana Medelinin ja Mylarin joukot jotka torjuivat lännestä tulevan voiman, ja vuori ei hievahtanutkaan Tuomareiden ilmalaivojen ja Carelian maagien yhteenotossa. Kuin jättiläisen tekemä aukko vuoren seinässä kutsuu sisään. Tuuli ujeltaa syvällä uumenissa voihkien surullisen oloisesti. Sisäänkäynnin viereltä löytyy vain pari klapia, tulitikkuja ja ties kuinka vanhaa öljyä. Jack kastaa kepit öljyyn ja sytyttää yhden, toisen soihdun hän ottaa mukaansa varalta jos liekki sammuu. Öljy palaa sievästi, liekki on pehmeä ja näyttää palavan hyvin ja kestävästi. Jack vilkaisee vielä taakseen Igronin savuavia raunioita, kuin hyvästellen kotikaupunkinsa. Hän sukeltaa pimeyteen, vain soihdun näyttämä tie ja vaisto oppaanaan. Tunnit vierivät pimeässä nopeasti ja hitaasti, hankala kertoa sillä Jackilla ei ole kelloa mukanaan jolla voisi katsoa onko jo aamu, päivä vai yhä yö. Ajan taju lähtee helposti pois ilman minkäänlaista luonnon valoa tai edes ilmapirta. Ensimmäinen soihtu on jo palanut ja Jack on sytyttänyt toisen jonkin aikaa sitten, ei ole tietoa kauanko sekään kestää ja matkaa voi olla vielä kymmeniä kilometrejä... jos tuossa suunnassa edes on uloskäyntiä. Jack ei oikein tiedä mitä hänen pitäisi tuntea. Hänen kotinsa missä hän kasvoi, hänen isänsä koti ja melkein kaikki minkä hän on tuntenut... kaikki tuhouttu vain hetkissä. Ainoa asia mikä vie häntä nyt eteenpäin, on tieto, tai ennemminkin luulo, että Tantalus ja muut pääsivät pois ennen tuhoa. "Täytyy löytää hänet," Jack ajattelee. Hänen isänsä kuoli Jackin ollessa 9. He asuivat Jackin veljen kanssa pienessä hirsimökissä hieman syvemmällä metsässä Igronista kaakkoon. Eräänä päivänä Dalton, Jackin isä, sai oudon taudin jota ei pystytty määrittämään, ja hän kuoli yllättäen, jättäen pojan 5 vuotta vanhemman isoveljensä kanssa kahdestaan. Tantalus, kapina-armeijan johtaja, otti nämä hoitoon, mutta veli lähti pian Daltonin kuoleman jälkeen pois, eikä Jack ole kuullut veljestään sen jälkeen mitään. Jack on siitä lähtien ollut Tantaluksen hoidossa joka oli kouluttanut molempia poikia pienestä pitäen. Vasta 11 vuoden iässä Jack meni Von D:lle töihin postinkantajana ja on työskennellyt tällä siitä asti. Askelten tahti kiihtyy hieman kun soihdun liekki näyttää vetelevän viimeisiään. Pimeässä tietä on mahdoton löytää, ja takanapäin on rapissut jokin koko ajan melkein siitä lähtien kun Jack astui pimeyteen. Joku seuraa. Jack on vilkuillut välillä taakseen silmät hohkaten punaisena, mutta ei näe tai tunne mitään, vain satunnainen rapinan ääni. Kohta soihdun liekki lehahtaa hieman. "Tuulenvire," Jack hihkaisee. Hän lähtee hölkkäämään kevyin askelin eteenpäin, rapinat takana tuntuvat jäävän taakse. Soihtu vetelee jo viimeisiään, mutta Jack näkee vihdoin valoa, pienen raon. Todella pienen. Liekki vetää viimeisensä juuri ennen seinää johon Jack törmää naama edellä. Hän kokeilee

nenäänsä mutta se ei vuoda verta, vaikka sattuukin pirusti törmätä niin kovaan kiveen. Jack katsoo ylöspäin ja näkee raon ylhäällä. Siitä ei ihminen ainakaan mahdu. "Perhana." Jack yrittää tunnustella ympäriinsä tietä. Raosta tuleva kirkas valo valaisee hieman luolaa, ulkona on jo ainakin aamu. Tip. Kuuluu kuin veden pisara tipahtaisi lätäkköön. Tip. Toinen. Jack siristelee silmiään jotka alkavat jo hieman tottua pimeyteen. Hän ottaa tukea seinästä ja kävelee hitaasti eteenpäin äänen suuntaan. Yhtäkkiä maa pettää Jackin alta. Hän horjahtaa eteenpäin, tuntee tippuvansa parikymmentä senttiä ja suoraan johonkin märkään. Lätäkkö on vain alle puolen metrin syvyinen, Jack tosin räpiköi äkkiä pintaan sillä hän ei osaa uida. Hän säikähti ja luuli nestettä olevan enemmän. "Vettäkö tämä on?" Jack maistaa hieman kättään joka on märkä. "Hieman suolaista... vettähän se. Merivettä!" Jack melkein huudahtaa innoissaan. "Tämä johtaa varmaan Lantiksen merelle. Mutta jo sisäänkäynniltäkin on ainakin sata kilometriä rannalle, en ole kulkenut lähellekään niin paljon." Yhtäkkiä tuntuu kuin koko vuori tärisisi. Maa järisee ja Jack lentää veteen istualleen, mutta katosta ei tipu mitään, kivi pysyy tiukasti kasassa. Perästä kuuluu vielä korvia riipivä karjaisu joka kaikuu joka puolella luolaa, ties kuinka lähellä sen alkuperä on. "Ei kai Jormungandr..." Tuttu rapina kuuluu myös lähempää. Jackin silmät muuttuvat punaisiksi ja hän ottaa miekkaansa hieman pois huotrasta. "Kuka siellä?" Jack huudahtaa pimeyteen. Hän nousee ylös lätäköstä ja asettuu luolan seinässä olevan raon alle jotta näkisi suoraan eteensä paremmin. Askelten ääni. Joku kävelee suoraan kohti. Jack ottaa miekkansa kokonaan ulos. "Planeetan lapsi..." Käheä ääni kuuluu pimeydestä. "Kuka olet?" Kirkkaan vihreät silmät ilmestyvät pimeyteen. "Sylon... Kuka olet!" "Näetkö minut? Näetkö vielä silmilläsi, planeetan lapsi?" Jack huomaa silloin, että hänen silmistään vuotaa taas verta. Punainen väri katoaa ja hän pyyhkii veren pois. "Arvelinkin... Kuka olet, planeetan lapsi?" "Kerro ensin oma nimesi. Ei Mustilla Vuorilla asu ketään." Jack ottaa miekastaan paremman otteen kaiken varalta. "Tämä on hädin tuskin kotimme, vaikka olemmekin asuneet täällä parisen sataa vuotta." "200 vuotta... Mitä olette? Kyborgeja? Elementaaleja?" "Nimeni on Bob. En usko, että meille on määritettävä mitä olemme. Entä mikä itse olet, planeetan lapsi? Ihmisillä ei ole ennen ollut Cielargon voimaa." "Nimi on Jack." "Jack? Ei kai vain Fabri..." Luola jyrähtää taas ja koko vuori tuntuu kaatuvan päälle. "Jormungandr tulee," Bob sanoo ja perääntyy hieman. "Jumalkäärme? Eikö se asu Sademaalla?" "Tämä on sen nukkuma paikka. Minusta tuntuu, että näemme vielä, Jack." Kun Jack katselee ympärilleen, mistä Jormungandr on tulossa, Bob harppoo nopeasti Jackin luokse ja iskee tätä mahaan nyrkillään. Isku on todella voimakas, paljon kovempi kuin yhdenkään ihmisen. Ilmat lähtevät Jackin keuhkoista ulos ja hän kaatuu maahan. Jack näkee vain pikaisesti olennon, jonka kasvot näyttävät olevan aivan sulaneet. Hän tuupertuu maahan kun Bob kävelee poispäin. Yhtäkkiä vettä lentää Jackin päälle kun lätäkön syvästä päästä nousee tumma, ainakin koko luolan korkuinen pitkulainen käärmeentapainen hahmo. Se avaa suunsa ammolleen ja päästää karjaisun joka kaikuu seinistä puhkaisten melkein Jackin tärykalvot. Hän yrittää nousta mutta ei pääse. Jättikäärme kääntää tumman hahmonsa Jackiä kohti ja lähenee hitaasti. Jormungandr päästää yllättäen taas ison karjaisun, mutta nyt kuulostaa kuin siihen sattuisi. Kirkas valo välähtää Jumalkäärmeen pään vieressä valaisten luolan hetkeksi, ja käärme lentää maahan. Jack näkee tumman ihmismäisen siluetin tippuvan maahan eteensä juuri kun hän menettää tajuntansa. Vieras katto avautuu Jackin silmien eteen. Puinen hirsimökki. Jack nousee istumaan pehmeällä sängyllä. Vatsaan ja rintaan sattuu hieman ja hän hivuttautuu varovasti pois sängyltä. Vieras huone. Makuuhuone on pieni ja tyttömaisesti koristeltu. Kukkakuvioiset verhot, kukkia ikkunalaudalla ja punaiset makuukset. Jack huomaa pitävänsä yhä vaatteitaan yllä, hän haisee hieman hielle. Miekat odottavat häntä sängyn vierellä, jotka hän ottaa mukaansa. Jack kävelee olohuoneeseen jossa on myös keittiö.

Asunta on melko pieni. Ketään ei näytä olevan kotona. "Olenko Armadassa?" Ikkunoista paistaa punertava iltapäivän aurinko. Jack on juuri astumassa etuovesta ulos kun se aukeaa. Vaaleahiuksinen, Jackiä pari vuotta vanhempi nainen astuu sisään iso halkokasa käsissään. "Ai, heräsit jo." "J... Joo." Nainen astelee sisään ja heittää halkokasan takan viereen. "Sinäkö toit minut tänne... Onko tämä Armada?" "Joo. Löysin sinut kun olin tutkimassa luolaa ja käärme hyökkäsi juuri vedestä. Satuit olemaan paikalla ja toin tänne." "Kaadoit Jumalkäärmeen?" "Pieni potku päähän vain," nainen naurahtaa. "Oletko Igronista?" "Mistä tiesit?" "Keskisormessasi oli Gereninkivi, linkkimagiaa. Juoksijoillahan on aina kivi sormessaan, mutta sinulla oli haava. Omistaja taisi kuolla Medelinin hyökkäyksessä eilen." Jack katsoo oikeaa kättään ja pientä haavaa keskisormessa, kun hän huomaa oudon kuvion kämmenselässään. Se on kuin sulkeutuneen silmän ääriviivat. "Mistä tuo tuli?" Jack ajattelee. Hän kokeilee kuviota kädellään mutta se ei tunnu millään tavalla oudolta. "Ky... kyllä." Jack päättää antaa kuvion nyt olla. "Olen Jack, kiitos kun toit tänne." "Danielle. Kutsu vain Daniksi. Noh, miksi tulit vuorten läpi? Ilmalaivalla olisi ollut huomattavasti parempi." "Kävi vain hieman ikävästi. En ole hyvä kivien kanssa, en päässyt enää ilmalaivoille kun käytin yhtä itse, ja Medelin oli kohta saanut koko kaupungin käsiin." "Jaa, aika ikävää. Pääsit silti melkein perille. Näköjään hyvä että tulin kun tulin." Danillä on leveä hymy kasvoillaan melkein koko ajan, hän vaikuttaa iloiselta ja kiltiltä. "Ai niin, onko kylässä miestä nimeltä Melkor? Eräs... ystävä pyysi käymään hänen luonaan kun pääsin tänne." "Hän on kylän seppä. Näytän paikan sinulle." "Seppä... Haluaako se mies että näytän sen keltaisen miekan hänelle...?" Jack ajattelee. "Kannattaa myös käydä pienellä kukkulalla kylän laitamilla, sieltä näkyy merelle asti ja koko kylä myös, täällä on kaunista näin kevätaikaan." "Käyn ensin Melkorin luona. Alkaa kohta olla kiire." "Odota hetki, haen takin. Mereltä ei ole tänne minkäänlaista suojaa, vain aava ruohikko joten sieltä tuulee kylmästi." Dan hakee nahkatakin makuuhuoneesta ja he astuvat ulos. Jackin silmät totuttelevat pienen hetken pimeyden jälkeen taas valoon. Armada on suurehko kylä, perustettu melkein 500 vuotta sitten sodan aikaan Mustien Vuorten lähettyville. Alun perin se oli vartioasema, mutta sodan jälkeen se kasvoi kyläksi. Danin asunto on pienen kukkulan laella, jossa on myös muutama muu samankaltainen talo. Polku johtaa alaspäin kohti keskustaa, jossa näyttää olevan tori. Yhtään savuttavaa tehdasta ei näy, vain muutaman talon savupiipusta nousee tumma savu, luultavasti seppien asutuksia. Ilmakin on raikasta, tosin hieman kylmää meren takia, eikä taivaalla leijaile savupilviä tukkimassa aurinkoa. "Ei taida Igronissa olla näin kirkasta?" Danielle kysyy hieman leikittelevästi. "Ei aina. Ei ainakaan näin puhdasta. Aurinko toki paistaa mutta tehtaot pitävät sen joskus poissa koko päivänkin." "Tule," Dan viittoaa kädellään. "Vien sinut Melkorin luokse." Jack seuraa Dania Armadan keskustaan jossa ei ole paljon väkeä, näyttäisi olevan vain kyläläisiä. Keskustassa olevalle aukiolle on pystytetty tori jossa on kymmeniä pieniä kojuja joissa myydään kaikkea ruoasta vaatteisiin ja aseisiin. "Käykö täällä paljon väkeä Rigvedasta?" Jack kysyy Danilta kun he kävelevät torin poikki. "Arkipäivisin paljonkin, viikonloppuina harvemmin. Rigvedasta ei aina saa tuoreinta lihaa ja kalaa joten sieltä tulee aina väkeä, tosin sinne tulee perjantaina aina toimitus Garbenista, joten siksi täällä on nyt hiljaista." He kävelevät vielä hetken keskustasta pois päin kohti harvemmin asuttua aluetta. Muutamat lapset leikkivät kaduilla, pelaavat koripalloa ja sen sellaista. Yhdestä rakennuksesta tupruaa savua. "Varmaan Melkorin," Jack ajattelee. "Täällä näin," Dan sanoo ja osoittaa taloa jota Jack jo katsoikin. "Aiot varmaan myöhemmin mennä Rigvedaan, eikö?" "Oikeastaan Meriadoriin, mutta joo, täytyy käydä ensin Rigevadassa hakemassa alus." "Jos et mene vielä tänään niin tule vähän myöhemmin takaisin asunnolleni. Saat jäädä yöksi jos haluat." "En usko että jään, minulla voi tulla kohta kiire." Jack sanoo. "En ole varma kauanko Tantalus aikoo odottaa. Hän voi hyökätä

kohta Medeliniin...” hän ajattelee. ”Okei. Nähdään myöhemmin.” Dan hölkkää pois päin samaa tietä jota he tulivat. Jack kävelee ovelle ja koputtaa lujaa. Oven takaa kuuluu askeleita, jotka pysähtyvät. Ainakin 5 lukkoa napsahtaa auki ennen kuin uksi aukeaa naristen ja vanha mies, eläkeläisen näköinen, katsoo pienestä raosta. ”Mitä?” Lähes kokonaan harmaahiuksinen vanhus huudahtaa hieman vihaisesti. ”Olen Jack. Oletko Melkor? Eräs... ystävä pyysi käymään luonasi, voit ehkä auttaa.” ”En tunne ketään Jackia.” Melkor on jo pistämässä ovea kiinni, mutta Jack ottaa kädellään vastaan. ”Tiedätkö mitään keltaisesta miekasta?” ”Keltainen miekka?” Jack sai selvästi miehen huomion. ”Sain sellaisen käsiini eilen, se on poikki, katkennut keskeltä.” Melkor sulkee oven ja avaa viimeisen lukon. ”Tule sisään.” Jack astuu hieman hämärään ja todella lämpimään sepän tupaan. Takahuoneesta kajastaa valoa, ahjo on luultavasti siellä. Itse tuvan seinät, hyllyt ja laatikot ovat täynnä kaikenlaisia aseita: keihäitä, miekkoja, kilpiä, ja jopa kivääreitä ja pistooleja. ”Hieno kokoelma. Oletko itse tehnyt kaikki?” Jack katselee muutamaa hopeista miekkaa. ”Suurimman osan. Vanhana on aikaa.” Melkor tepastelee hiljaa tiskin taakse. ”Näytäpä sitä miekkaa.” Vanhus sanoo hieman ärtyisän oloisena. Jack ottaa aseensa selästään ja ojentaa sen ukolle, joka ottaa kahvasta kiinni ja saa nostettua sen ilman mitään vaivaa. ”Hmm... Melko painava.” ”Ai, minusta se oli aika kevyt.” ”Vai kevyt...” Melkor katsoo Jackia, kuin tutkien häntä. Vanhus ottaa miekan ulos huotrasta ja katselee sitä, kokeilee terää sormellaan johon tulee haava, ja heilauttaa säilää pari kertaa. ”Yhä terävä, mahtavaa jälkeä...” Hän mumisee itsekseen jotain. Hän laskee miekan sievästi alas ja kävelee toiseen huoneeseen. Jack kuulee miehen avaavan lukon kassakaapista. Hän kävelee takaisin miekan palanen käsissään. Eikä mikä tahansa pala, vaan se on täysin keltainen, kuin kultainen aurinko. ”Onko tuo miekan puuttuva osa!?” Jack huudahtaa yllättyneenä. ”Miten se on sinulla?” ”Joku iso isoisäni sai sen. Mutta kuulehan, poika. Tämä ei ole ase joka sinulla pitäisi olla, eikä kenelläkään muulla.” Melkor vaikuttaa vakavalta, ei kuten aikaisemmin, ei ärtyisältä, vaan totiselta. ”Tämä on Jumalten ase.” 100 vuotta kestäneen sodan jälkeen, 800 vuotta sitten, ennen Jumalten lähtöä, ne antoivat ihmisille osan voimistaan jossakin muodossa. Näitä kutsuttiin Jumalten aseiksi. Jumalat tekivät tämän, jotta jonakin päivänä ne voisivat palata, kun ihmiset oppisivat käyttämään voimiaan vastuullisesti ja hyväksymään Jumalat uudestaan. Ne eivät silti käsittäneet ihmisluonnetta täysin. ”Jumalten... Siksi Don ei pystynyt nostamaan sitä kunnolla. Miten minä muka pystyn kantamaan sitä?” ”Pari asiaa tulee mieleen. Joko todella olet sukua tämän kantajalle, mikä on hyvin epätodennäköistä. Itse veikkaan, että ehkä ase haluaa takaisin isännälleen. Isäni kertoi tarinan, jonka hänen isänsä kertoi hänelle ja niin edelleen. Tämä miekka ei ole aivan kenen tahansa. Se kuuluu Luciferille, hän antoi tämän miekan puolikkaan isoisälteni. Tähtien Jumalatar, Amaterasu.” ”Lucifer? Hänhän tuhosi Pohjoisen maan 200 vuotta sitten. Konin ja Mylarin kuninkaat saivat hänet vangittua ja heittivät Medelinissä olevaan Taivaan kraatteriin.” ”Siitä on jo 200 vuotta. Jos tämä miekka on tullut esiin, en usko, että Kraatteriin maagien laittama suojus kestää kauaa. Näillä aseilla ja niiden haltijoilla on side, ne vetävät toisiaan puoleensa. Tämä miekka varmaan haluaa isäntänsä luokse ja antaa sinun nyt käyttää sitä.” ”Tämäkö se mies halusi kertoa minulle,” Jack ajattelee. ”Oletko nähnyt näitä ennenkin? Vaikutat tietävän tästä jotakin.” ”Olen nähnyt osani.” Jack ottaa miekan puolikkaan käteensä ja katsoo sitä mietteliäänä. ”Minunko pitäisi viedä tämä Luciferille?” ”Sinä päätät, tosin en suosittelen. Hän voi olla vihainen näin parin sadan vuoden tauon jälkeen.” ”Saatko taottua nämä yhteen?” ”Et kai poika oikeasti aio herättää sitä paholaista? Pohjoisen maa ei ole vielääkään toipunut siitä tuhosta, he muutenkin halusivat Luciferin pään mutta kuninkaat päättivät heittää hänet Kraatteriin.” ”En tiedä, mitä teen tällä. Haluan silti tästä kokonaisen. Jumalten aseillahan on kuin sielu, eikö? Niiden kanssa voi keskustella? Haluan tietää, mitä tämä

haluaa... Amaterasu, eikö?" "Yritän. Se voi onnistuakin jos ase on heräämässä ja haluaa takaisin yhteen. Tule huomenna aamulla takaisin, saan sen ehkä siihen mennessä kasaan." "Aamuun? Etkö saa sitä tänään valmiiksi? Minulla on kiire Meriadoriin." "Hyvää työtä ei sovi kiirehtiä. Se riippuu täysin siitä mitä tämä ase haluaa. Mene nyt Rigvedaan hakemaan alus valmiiksi, ei ainakaan mene aikaa hukkaan." Jack hieraisee leukaansa hieman turhautuneena. "...Ota aikasi. Tulen aamulla." Jack astuu ovesta ulos selvästi vastahakoisesti, hän haluaisi jo lähteä matkaan. "Aurinko laskee kohta. Ai niin, Dan suositteli sitä mäkeä." Jack päättää lähteä Armadan laitamille, jossa iso kukkula nousee kylääkin korkeammalle. Se on kylän pohjoispuolella, josta aurinko ei paista, joten se ei varjosta asutusalueita yhtään. Kukkula ei ole kaukana ja se on melko loiva, joten sinne on helppo päästä. Jack pääsee mäen laelle ja näkee selvästi kaiken ympärillään. Hiljainen kylä alhaalla, etelässä vain parin kilometrin päässä olevat Mustat vuoret, lännessä aavan ruohomerren takana kirkkaan sininen Lantiksen meri ja sieltä tuleva virkistävä tuuli, ja pohjoisessa metsän takana lumihuippuiset Yksinäiset vuoret, joiden juurella on Mylarin pääkaupunki, Rigveda. Hyvin paljon kauempana idässä näkyy muuri, joka on noin 100 kilometriä korkea nousten melkein avaruuteen asti. Muurin pystyttivät nykyään lähes sukupuuttoon kuolleet alkemistit. Seinän sisäpuolella on entinen Konin kuningaskunta, joka tuhoutui tuntemattomista syistä muutama vuosi Luciferin vangitsemisen jälkeen. Kukaan ei tiedä syytä, mutta silloisella Medelinin hallituksella ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin sulkea koko Kon pois muusta Mylarista. "Olisi pitänyt lähteä Igronista pois kauan sitten," Jack ajattelee katsellessaan luontoa ympärillään. Takaapäin kuuluu askeleita. Jack kääntyy ja näkee Danin. "Kaunista, eikö?" "Ihan." "No, jäätkö yöksi?" Dan kysyy uteliaan oloisena. "En. Lähden kohta Rigvedaan ja tulen aamulla aluksen kanssa." "Haittaako muuten jos tulen mukaan? Minullakin on asiaa siellä, ajattelin mennä huomenna mutta olisi kiva saada matkaseuraa." "Mikäs siinä," Jack sanoo hieman välinpitämättömästi. "Eiköhän aleta sitten mennä. Metsän läpi pääsemisessä kestää jonkin aikaa."